

Το εγχείρημα δεν μπορούσε να πετύχει

«Μαμά πού πας!!!»
(«Social Security»)
 του Andrew Bergman
 από τον ΘΟΚ.
 Ελεύθερη απόδοση
 στα Ελληνικά: Μιμή
 Ντενίση.
 Σκηνοθετική
 επιμέλεια: Χρίστος
 Ζάνος. Σκηνικά:
 Γιώργος Τσάππας.
 Κοστούμια: Νικόλας
 Κυριάκου.
 Σχεδιασμός
 φωτισμών: Σταύρος
 Τάρταρης. Μουσική
 επιμέλεια/Βοηθός
 Σκηνοθέτη: Τζωρτζίνα
 Τάτσου. Παίζουν:
 Βαρνάβας Κυριαζής,
 Μιμή Ντενίση, Έλενα
 Παπαδοπούλου,
 Ανδρέας Τσουρής,
 Αννίτα Σαντοριναίου,
 Ντίνος Λύρας

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@philelefttheros.com

Το παρασκήνιο αυτής της παραγωγής είναι συναρπαστικότερο απ' όσα είδαμε στην πρεμιέρα της. Όταν ξεκίνησε να κυκλοφορεί ως είδηση η συμφωνημένη συνεργασία του ΘΟΚ με την Ολυμπία Δουκάκη και τη Μιμή Ντενίση, οι τότε ιθύνοντες υποστήριζαν με σθένος το δικαίωμα του Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου σε λάμψη και κοσμικότητα και απέρριπταν τους ενδοιασμούς της μιζερίζουσας, όπως έλεγαν, «κουλτουριάρικης» αντίθετης άποψης. Από τότε συνέβησαν πολλά. Πολλοί τα ξέρουν, τους άλλους δεν τους ενδιαφέρει. Το αναμφισβήτητο κέρδος απ' όλη την ιστορία ήταν η ευκαιρία να δούμε την Ολυμπία Δουκάκη στο ασύγκριτα πιο ενδιαφέρον θεατρικό κείμενο από το «Social Security» του Andrew Bergman, στη μονοπαράσταση «Ρόουζ». Και ήταν υπέροχη. Αλλά έφυγε. Έφυγαν επίσης μερικοί ηθοποιοί από την αρχική διανομή του έργου. Να μην υπενθυμίζουμε τα γνωστά, αλλά λόγω νομικών και ηθικών υποχρεώσεων προς την κυρία Ντενίση, οι σημερινοί ιθύνοντες περιέλαβαν την παραγωγή στο φετινό ρεπερτόριο. Το έργο πέρασε από τα χέρια πολλών σκηνοθετών, ενώ στην ουσία ήρθε σχεδόν σκηνοθετημένο ως παλιά επιτυχία της Δουκάκη, και στο τελευταίο στάδιο η σκηνοθετική του επιμέλεια ανατέθηκε στον Χρίστο Ζάνο, ο οποίος εκ των πραγμάτων δεν μπορούσε να επέμβει στα δεδομένα. Ίσως η μόνη σταθερά υπήρξε η λευκή σκηνογραφική πρόταση του Γιώργου Τσάππα, με την όμορφη θέα από το παράθυρο.

Πιστεύω πως το εγχείρημα δεν μπορούσε να πετύχει (και δεν πέτυχε) εξαιτίας της ασημαντότητας του κειμένου. Δεν είναι τυχαίο που ο ΘΟΚ γεμίζει το πρόγραμμα της παράστασης με άσχετα με την περίπτωση κείμενα για τα δικαιώματα της

τρίτης ηλικίας. Η υπόθεση είναι ρηχή και παρατραβηγμένη, οι διάλογοι δεν διαθέτουν εκείνη την ευστοχία που κάποτε υπάρχει σε παρόμοια αμερικανικά θεατρικά της κατηγορίας των «χαριτωμένων». Ο συγγραφέας επιχειρεί να γράψει έργο έξυπνης και χιουμοριστικής ατάκας, αλλά ο μόνος τρόπος να επιτευχτεί κωμικό αποτέλεσμα είναι η υποκριτική υπερβολή, απ' όσους μπορούν ή έχουν όρεξη να το κάνουν.

Το τακτικό κοινό του ΘΟΚ έχει «σπουδάσει» την προσωπική υποκριτική μανιέρα του καθενός από τα μέλη του θιάσου του. Ξέρει να συγκρίνει τις παλιές και νέες ερμηνείες ενός ηθοποιού, μπορεί να κρίνει τη συμβατότητα των ερμηνευτών μιας παράστασης. Όμως για πρώτη φορά ίσως αντιληφθήκαμε την ύπαρξη ενιαίου υποκριτικού κώδικα που τηρούν τα μέλη του κρατικού μας θιάσου; και αυτό εξαιτίας της σύμπραξής τους με τη Μιμή Ντενίση. Από θεωρητικής άποψης ήταν ενδιαφέρον να παρακολουθεί κανείς δύο διαφορετικές ερμηνευτικές

σχολές να συνυπάρχουν σε μια παράσταση. Δεν έχω δει καμιά από τις παραστάσεις τις οποίες η Μιμή Ντενίση υπέγραφε ως θιασάρχης, παραγωγός και πρωταγωνίστρια. Υποθέτω ότι σε μια εξ ολοκλήρου υποταγμένη στο στυλ της πρωταγωνίστριας παράσταση, μπροστά στο κοινό που συνειδητά επιλέγει αυτό το είδος θεάτρου, τα πράγματα είναι αλλιώς. Όμως στη σκηνή του ΘΟΚ η Ντενίση μιλούσε άλλη ερμηνευτική γλώσσα από τους συμπρωταγωνιστές της. Και για να μην εξαπντούμαι σε αόριστα επίθετα, όπως «άλλος» και «διαφορετικός», νομίζω ότι μ' έναν απλό, σχεδόν απλοϊκό ορισμό μπορούμε να προσδιορίσουμε αυτή τη διαφορετικότητα ως παίξιμο «έξω από τον ρόλο». Έξω από τον ρόλο, ο/η ηθοποιός δεν ξεχνά και δεν

αφήνει το κοινό να ξεχάσει, ποιος είναι. Δεν στοχεύει στη μεταμόρφωσή του, στην αλλαγή της συμπεριφοράς και της εικόνας του, αντιθέτως, θέλει να διατηρεί την προσωπική του εικόνα αναγνωρίσιμη και απαράλλακτη. Έξω από τον ρόλο, ο/η ηθοποιός φοράει το ρούχο που αναδεικνύει τον/την ίδιο/ίδια (παρά να χρησιμοποιεί το κοστούμι ως μέσο να δημιουργήσει τον χαρακτήρα και την όψη του ρόλου).

Για να είμαστε δίκαιοι, έστω και μέσα στα πλαίσια του ενιαίου υποκριτικού κώδικα που λέγαμε, και οι άλλοι πέντε ηθοποιοί εκπέμπουν διαφορετικά μηνύματα στο «Μαμά πού πας». Άλλοι προσπαθούν να κρατήσουν αποστάσεις από το δράμα, σαν να λένε στο κοινό «Θυμάστε πως όταν παίζω με όλη τη δύναμή μου, παίζω, διαφορετικά». Άλλοι διεκπεραιώνουν τους ρόλους τους αδιάφορα. Άλλοι στήνουν δικό τους πάρτι με το σλόγκαν «Εγώ τουλάχιστον διασκεδάζω». Η Αννίτα Σαντοριναίου είναι πάλι ωραία.